

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :

Διευθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1899 ἕως 15 Μαρτίου 1900. Ὁρεῖλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγράψωσιν συνδρομηταὶ νὰ προσποστῇσιν καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ὀκταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπενταχοῦ διεσπασμένων Ἡπειρωτῶν.

Ὁ νέος νόμος τῆς διοικητικῆς τοῦ Κράτους διαιρέσεως ἐτέθη ἀπὸ προχθὲς εἰς ἰσχύν. Οἱ παλαιοὶ νομάρχαι ἀπελύθησαν καὶ διωρίσθησαν ἀμέσως οἱ νέοι, οἵτινες διετάχθησαν, παρουσιάζοντες ἐνώπιον τοῦ πρωθυπουργοῦ, νὰ ἀπελθῶσιν ἀμέσως εἰς τὰς ἐδρας αὐτῶν καὶ ἀναλάβωσι τὰ καθήκοντά των. Ἡ προσφώνησις τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ πρὸς τοὺς νομάρχας καὶ ἡ ἀντιφώνησις ἐνὸς ἐξ αὐτῶν ἦτο καθήκον ἐπιβαλλομένον ὑπ' αὐτῆς τῆς ἐθνοτυπίας, ὑπ' αὐτῶν τῶν περιστάσεων ὅς ἄς συνετελέσθη ἡ νέα διοικητικὴ τοῦ Κράτους διαίρεσις. Ἀλλὰ γεννᾶται τὸ ζήτημα ἐὰν οἱ διαμειφθέντες λόγοι θὰ περιβληθῶσι καὶ διὰ πραγματικοῦ τύπου καὶ οὐσίας· ἐὰν οἱ νέοι νομάρχαι θὰ ᾧσιν ἀπηλλαγμένοι τῆς κυβερνητικῆς ἐπιρροῆς, ἐὰν οἱ βουλευταὶ δὲν θὰ δύνανται νὰ ἐνασχωσιν ἐπ' αὐτῶν οὐδὲν μέσον ἐκβιασμοῦ εἰς ἀδίκους πράξεις. Δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ εἴπῃ ὁ πρωθυπουργὸς εἰς αὐτοὺς ὅτι ἔχει πεποίησιν ὅτι θὰ ἐκπληρώσωσι τὸ καθήκον των, διότι τοῦτο εἶνε μηδέν. Ἐπρεπε συγχρόνως νὰ τοὺς διαβεβαιώσῃ ὅτι ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντος τούτου νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν μόνον τὸ συμφέρον τοῦ Κράτους, καὶ νὰ ἀπονέμωσι δικαιοσύνην εἰς τοὺς προσφεύγοντας εἰς αὐτοὺς πολίτας νὰ ἐξελέγχωσιν εὐθαρσῶς καὶ μετ' ἀκριβείας τοὺς εἰς τὴν δικαιοσύνην των δήμευς, τὰς μονὰς καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ κοινοτικά καὶ δημοτικά ἰδρύματα ἵνα αἱ πρόσοδοι αὐτῶν χρησιμοποιῶνται ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ τόπου καὶ οὐχὶ πρὸς πλουτισμὸν ἡγουμένων καὶ ἄλλων διαχειριστῶν, καὶ ὅτι ἐν τῇ ἐργασίᾳ των ταύτῃ δὲν θὰ δυνηθῇ οὔτε βουλευτὴς οὔτε ἄλλος τις παρεμβαίνειν νὰ μεταβάλῃ τὰς δικαίας αποφάσεις τῶν νομαρχῶν ὑπὲρ ἄλλων μὴ ἐχόντων δίκαιον, οὔτε νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπόλυσιν ἢ μεταθεσὶν των.

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας μόνον εἶνε δυνατόν νὰ ὀρθοποδήσῃ ἐν Ἑλλάδι ἡ διοίκησις. Ὅταν ὁ νομάρχης παύσῃ νὰ εἶνε ὄργανον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν κυβερνητικῶν βουλευτῶν θὰ ἐπιτελέσῃ βεβαίως τὸ ἐπιβαλλόμενον εἰς αὐτὸν καθήκον καὶ θὰ ἐργασθῇ ἐν ἐλευθέρᾳ συνειδήσει. Ἡ διοίκησις εἶνε τὸ πρῶτον στοιχεῖον ἡμερώσεως, πολιτισμοῦ καὶ κοινωνικῆς προόδου. Αὕτη ἐξημερώνει τὰ τυχὸν ὑπάρχοντα τραχεῖα ἤθη καὶ εἰσάγει τὸν λαὸν εἰς ἥρεμον καὶ εὐγενῆ πολιτικὸν ἀγῶνα, καταστρέφει τὰ κόμματα καὶ

ἐξαφανίζει τὰς κομματικὰς ἐριδας καὶ διαμάχας πρὸς κατάληψιν τῆς ἐξουσίας.

Μέχρι τοῦδε ὁ ἐλληνικὸς λαὸς διηρεῖτο εἰς δύο πολιτικὰ στρατόπεδα ἀγωνιζόμενα νὰ καταλάβωσι τὴν ἐξουσίαν, νὰ λάβωσιν εἰς χεῖρας των τὴν διοίκησιν, νὰ ἱκανοποιήσωσι τὰ προσωπικά αὐτῶν συμφέροντα καὶ νὰ ἐξοντώσωσι τοὺς πολιτικούς αὐτῶν ἀντιπάλους. Αὕτῃ ἦτον ἡ κυρίως πολιτικὴ ἐργασία. Πῶς νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ κόμμα, πῶς νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν νὰ καταστρέψῃ ὅ,τι τὸ ἀτίθητον ἐπ' αὐτοῦ, ἀδιάφορον ἐὰν τὰ πραχθέντα εἴσι χρήσιμα ἢ ἀνωφελῆ· ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας διεπλάσθη καὶ ὁ χαρακτήρ τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνος. Ἐὰν ἐπιτευχθῇ ἡ εὐκρινὴς ἐφαρμογὴ τῶν νόμων, τῆς νέας διοικητικῆς, δικαστικῆς καὶ ἀστυνομικῆς διαιρέσεως, ἀπαλλαγῇ δὲ καὶ ὁ στρατὸς κατὰ τὸν συνταχθέντα ὑπὸ τοῦ Διαδόχου ὁργανισμὸν ἀπὸ τῆς πολιτικῆς, εἶνε ἐλπίς, μετ' ὀλίγα ἔτη, οἱ καρποὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων τούτων νὰ ἀποδώσιν ὑπὲρ τῶν γενικῶν ἐλληνικῶν συμφερόντων. Ὁ δὲ λαὸς, ὁ τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου αὐτοῦ σπαταλῶν εἰς κομματικὰς ἐριδας καὶ διχονοίας, θὰ δυνηθῇ ἔτι νὰ σκεφθῇ ὅτι, ἐκτὸς τῆς ἐκλογῆς τῶν παρέδρων, τῶν δημάρχων καὶ τῶν ἄλλων αἰρετῶν ἀρχῶν, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα ὕψιστα ἐθνικά συμφέροντα ὑπὲρ ὧν καθήκον ἔχει νὰ ἀφιερῶσιν μέρος τῶν σκέψεων του καὶ τῶν φροντίδων του.

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΑΝΑΤΟΛΙΣΤΩΝ

Ἡ καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κ. Σ. Λάμπρος ἐπανελθὼν ἐκ Ρώμης ὅπου παρέστη εἰς τὸ συνέδριον τῶν Ανατολιστῶν ἐκήρυξε τὰ ἐπόμενα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀξιώσεων τῶν Ρουμάνων καὶ Ἰταλῶν ἐπὶ τῆς Μακεδονίας Ἡπείρου καὶ Ἀλβανίας.

Καὶ πράγματι ὁ κ. Οὐρέκκια ἐθεώρησε πρέπον νὰ ἐκμεταλλεῖται τὸ συνέδριον τῶν Ανατολιστῶν χάριν τῆς ρουμανικῆς πολιτικῆς. Εἰς τοῦτο δὲ ἀπεσκόπει ἡ πρότασις αὐτοῦ περὶ συντάξεως ὀριστικοῦ ἐθνογραφικοῦ χάρτου τῆς βαλκανικῆς χερσονήσου. Ὅποια ἡ ἐθνογραφία τῆς χερσονήσου κατὰ τὰς ἀξιώσεις τῶν Ρουμάνων ἀποδεικνύουσι τὰ παρ' αὐτῶν ἐν τῷ δευτέρῳ τμήματι λεχθέντα περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ παρ' αὐτῶν δημιουργηθέντος νέου ἔθνους τῶν Μακεδονορουμάνων. Καὶ δὴ ὁ Ἰταλὸς καθηγητὴς κ. Baldacci, ποιούμενος λόγον περὶ τῆς ἐθνογραφίας τοῦ Μχυροβουίνου, τῆς Ἀλβανίας καὶ τῆς Ἡπείρου, ἀνεδίβασεν εἰς 250,000 τοὺς Μακεδονορουμάνους. Ἀλλ' ὁ κ. Οὐρέκκια ὑποπολάθων εἶπεν : Ὑπάρχουσι 500,000 Μακεδονορουμάνοι καὶ ὄχι μόνον 250,000, ὡς εἶπεν ὁ κ. Baldacci. Ἀλλ' οἱ λεγόμενοι Μακεδονορουμάνοι εἶχον καὶ εἰδικὸν ἀντιπρόσωπον ἐν τῷ δευτέρῳ τμήματι, τὸν κ. Miclescu, ὅστις μετ' ἀπαρεσκείας ἔκρουσε καὶ αὐτὰς τὰς 500,000 τοῦ κ. Οὐρέκκια, καὶ, προβαίνων ἐτι περαιτέρω, ἀνεδίβασε τοὺς Μακεδονορουμάνους εἰς 1,000,000, ὑποσχόμενος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ὑποβάλῃ εἰς τὸ τμήμα ση-

μειώσεις καὶ ἀπογραφικοὺς πίνακας. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι οὔτε ὁ κ. Miclescu ὠμίλησε πλέον ἐπὶ τούτου τοῦ θέματος, οὔτε αἱ ἀπογραφαὶ ἃς ὑπεσχέθη ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ τμήμα.

Ὁ τοιοῦτος ὑπερθεματισμὸς ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ὄντων Ρουμάνων, οὕτως ἀνεξέλεγκτος γινόμενος, εἶνε ἀληθῶς θαῦμα πῶς ἐσταμάτησεν εἰς τὸ ἐν ἐκανομύριον. Ἀλλὰ, θὰ ἐρωτήσῃ ὁ Ἕλλην ἀναγνώστης, πῶς δὲν εὐρέθη τις ν' ἀντιτάξῃ τὰ προσήκοντα εἰς τὰς τοιαύτας φληναφίας ; Ἀλλὰ τίς ἐμελλε νὰ εἶνε οὗτος ; Εὐρέθησαν παρ' ἡμῖν οἱ ἀπορήσαντες ἐπὶ τῇ σιγῇ τῶν Ἑλλήνων ἀντιπροσώπων. Τοῦτο δὲν εἶνε ἀληθές. Σιγᾷ ὁ παρὼν καὶ μὴ ἀντικρούων. Ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι ἐσίγησαν οἱ Ἕλληνες ἀντιπρόσωποι, ἀφοῦ οὔτε παρέστησαν καὶ εἰς τὸ τμήμα ἐκεῖνο, οὔτε ἡδύνατο νὰ γινώσκωσι τὰ μέλλοντα νὰ λεχθῶσιν ἐν αὐτῷ. Ὅτε δὲ μετὰ ἡμέρας, ἐκτυπωθέντων τῶν ἐπισήμων πρακτικῶν, ἐγνώσθησαν τὰ λεχθέντα, τὸ τμήμα εἶχεν ἤδη περατώσει τὰς ἄλλας βραχείας καὶ ὀλίγας αὐτοῦ συνεδρίας. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐγκαίρως εἶχον λάβει γνῶσιν, δὲν ἐπατρέπετο βεβαίως εἰς αὐτοὺς νὰ μετασχωσιν συζητήσεων ὅλως ξένων τοῦ σκοποῦ τοῦ συνεδρίου, ἐστερημένων πάσης ἐπιστημονικῆς βάσεως καὶ ἐν τι καὶ μόνον ἐπιδιωκουσῶν, τὸ σκάνδαλον. Ἡμεῖς ἀπ' ἐναντίας χαίρομεν, ὅτι συνετῶς ἀπεφύγομεν νὰ γείνωμεν κοινωνοὶ τοῦ σκανδάλου καὶ κατωρθώσαμεν μάλιστα ὅπως τὸ σκάνδαλον, περιοριζόμενον ἐντὸς τοῦ στενοῦ κύκλου τοῦ δευτέρου τμήματος, γελωποιηθῇ ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἐξεγείρῃ τὴν ἀγανάκτησιν τῶν συνέδρων, οἳ ἀεδηλώθη ἐν τῇ γενικῇ συνελεύσει διὰ τῆς ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἐθνογραφικοῦ χάρτου προτάσεως τοῦ κ. Οὐρέκκια.

Ὡς δ' ἐπεζητήθη ἡ γέννησις σκανδάλου διὰ τῆς ἀνακινήσεως τοῦ ζητήματος περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Ρουμάνων, ὑπ' αὐτῶν τῶν Ρουμάνων, οὕτως ἄλλο σκάνδαλον ἐπεδιώχθη διὰ τῆς ὑποδαυλίσεως ζητήματος ἀλβανικοῦ. Οἱ δὲ σκανδαλοποιοὶ δὲν ἦσαν τὴν φορὰν ταύτην γνήσιοι Ἀλβανοὶ ἐξ αὐτῆς τῆς Ἀλβανίας, ἀλλ' Ἰταλοὶ καταγωγῆς ἀλβανικῆς ἐκ τῶν κατὰ τὴν νότιον Ἰταλίαν.

Ἦδη κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα περὶ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς μετὰ τὴν πρώτην ἐπὶ τῶν Καντακουζηνῶν τοῦ Μιστρά ἐγκαταστάσιν τῶν Ἀλβανῶν ἐν Πελοποννήσῳ, οἱ Ἀλβανοὶ ἤρχισαν ἐκ τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Θεσσαλίας καταβαίνοντες μᾶλλον ἀθρόοι εἰς τὴν Ἀττικὴν, τὴν Εὐβοίαν, τὴν Πελοπόννησον καὶ τινὰς τῶν ἐλληνικῶν νήσων, ὁμόφυλοι αὐτῶν, ἐγκαταμειγμένοι μετ' Ἑλλήνων ἐκ τῆς Πελοποννήσου, ἤρχισαν τασσόμενοι εἰς τοὺς στρατιώτας ἐκείνους τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς ξένας στρατίας ἀνὰ τὴν Εὐρώπην. Τούτων ἦσαν καὶ οἱ ἐπὶ Ἀλφόνσου Α' τοῦ Ἀραγωνικοῦ ὑπηρετήσαντες ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Νεαπόλεως ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ συγγενοῦ τοῦ Σικεδέρβη Δημητρίου Πέρες. Μετὰ δὲ τὰς στρατιωτικὰς ὑπηρεσίας, ἃς οἱ Ἀλβανοὶ οὗτοι παρέσχον εἰς τὸν Ἀλφόνσον ἐγκατεστάθησαν ἐν τῇ κάτω Καλαβρίᾳ, ἧς διοικητὴς διωρίσθη ὁ Πέρες τῷ 1448. Ἐκτοτε δ' ἐνεκα τῆς ἀγαθῆς δεξιότητος καὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ὀφελιμάτων τῆς πρώτης ἐκείνης ἀλβανικῆς ἀποικίας ἐπηκολούθησαν καὶ ἄλλαι εἰς τὰς πρὸς νότον τῆς Νεαπόλεως χώρας καὶ εἰς τὴν Σικε-

λίαν μέχρως αὐτοῦ τοῦ τέλους τοῦ δεκάτου ὁγδόου αἰῶνος.

Καὶ ἐξιστάθησαν μὲν οἱ ἀπόγονοι οὗτοι τῶν Ἀλβανῶν σὺν τῷ χρόνῳ μετὰ πλείονος εὐχερείας ἢ πολὺ ὑπολείπονται ἐν τῇ Νοτίῳ Ἰταλίᾳ ἀπόγονοι Ἑλλήνων ἀποίκων, ὧν εἶχον ἤδη τὴν εὐκαιρίαν νῆδυναι τὴν εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐμμονήν. Ἀλλὰ χάριν λόγων πολιτικῶν ὑπάρχουσι μεταξὺ αὐτῶν τῶν Ἰταλῶν οἱ ἀναρριπίζοντες τὰς ἀλβανικὰς ἀναμνήσεις τῶν ἀπογόνων ἐκείνων τῶν συγγενῶν καὶ ὁμοφύλων τῶν Σκενδέρβη, εἰς οὗ τὸ ὄνομα πολλὰκις ἀναφέρονται, καὶ δὲν λείπουν οἱ ὑπομνηστικαὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ὁμοφυλίας τοὺς ἀλβανικοὺς λαοὺς. Αἱ ἐλληνικαὶ ἐφημερίδες ἀπο-πολλάκις ἀφορμὴν ἔχουσαν ἀναγράφουσιν τὰ κατὰ τοὺς ἀλβανικοὺς συλλόγους τῆς Νοτίου Ἰταλίας καὶ τὰς ἐκ τῆς Κалаβρίας ἢ ἄλλοθεν ἐκπεπονημένας πρὸς τοὺς Ἀλβανοὺς ἐγκυκλίους, ἐν αἷς οὐκ ἀσπασίως καμίζονται οἱ Ἑλληνες ὡς πολλὰ μὲν ὀφείλοντες εἰς τοὺς Ἀλβανοὺς καὶ διὰ τῶν Ἀλβανῶν αὐτόχρημα ἐλευθερωθέντες, ἀλλ' ὡς διασπορῶν πρὸς αὐτοὺς καὶ μονοουχὶ ἐχθρικός διατεθειμένοι. Χάσμα καὶ σχίσμα μεταξὺ Ἀλβανῶν καὶ Ἑλλήνων, συμμαχία καὶ ἐπιμαχία μεταξὺ Ἀλβανῶν καὶ Ἰταλῶν, ἰδοὺ τὸ πρόγραμμα καὶ ὁ σκοπὸς τῶν τοιούτων κατὰ μέγα μέρος εὐτυχῶς ἀγόνων ἰταλικῶν ἐνεργειῶν.

Τοιοῦτοι ἦσαν πλὴν ἑνὸς πράγματι Ἀλβανῶν, τοῦ κ. Derwich Hima, καὶ τινῶν ὀλίγων ἀλβανοφίλων οἱ ὧν ἄνθρωποι τοῦ δευτέρου τμήματος. Ἀλλ' ἡ μικρὰ ἡχὺ ἥς ἐτυχεν ἐν τῷ ἀψύχῳ ἐκείνῳ τμήματι ἡ ἀνάγκη ἀσάμην τινὲν ἀνακοινώσασθαι περὶ Ἀλβανίας, ἐπεισεν αὐτοὺς, ὅτι ἐπρεπε νὰ ἐπιζητήσῃ στάδιον εὐρύτερον καὶ ἀκροατὰς περισσότερους. Διὸ ἐπειρήσαν νὰ πηξῶσι τὴν σκηνὴν αὐτῶν ἐν τῇ ἐνδεκάτῃ τμήματι, τῇ τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς, ἐν ᾗ ἡ παρουσία ἐπιφανῶν βυζαντινολόγων καὶ μελετητῶν τῶν κατὰ τὸν νέον ἑλληνικὸν κόσμον ὡς καὶ τῶν Ἑλλήνων ἀντιπροσώπων ἐπειθεν αὐτοὺς, ὅτι ἡδύνατο νὰ διεξαχθῇ κρατερός ὁ ὑπὲρ τῆς Ἀλβανίας ἀγὼν.

Πρόστατο δὲ τῶν μαχητῶν ὁ κ. Ἀνσέλμος Λορένκις, ἐκδότης ἐφημερίδος δις τοῦ μηνὸς ἐκδομένης ἐν Παλαιαγορίῳ τῆς Νοτίου Ἰταλίας ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν τὸ «Ἀλβανικὸν Ἔθνος» «La nazione Albanese». Ἡ ἐφημερίδα αὕτη φέρει καὶ σύμβολον διέκτατον ἀέτον, οὗ περὶ εὐρηται δύο ταινίαι μετὰ τῶν ὀνομάτων τῆς Ἰλλυρίας, τῆς Μακεδονίας, τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἠπείρου. Αἱ ταινίαι αὗται δεικνύουσι τὴν εὐρύτητα τοῦ προγράμματος τῆς ἐφημερίδος ταύτης, ἥτις κηρύσσει ἐκ τῆς φύλλου παναλβανικὸν (Organo unitario nazionale). Μεταξὺ τῶν συνεργατῶν τοῦ φύλλου τῆς 18) 30 Σεπτεμβρίου εὐρίσκοντο τὸν κ. Francesco Chinigo (Κυνηγόν) καὶ τὸν ἐν Βουκουρεστίῳ Γεωργίον Ε. Μήνην. Τὸ φύλλον ἐκείνο ἀπασχολοῦσι τὰ κατὰ τὸ συνέδριον τῶν Ἀνατολιστῶν, ὅπερ ἐμελλε μετ' ὀλίγας ἡμέρας νὰ συνέλθῃ καὶ ὁ Φραγκίσκος Κρίσπις, ὁ ἀμέγιστος τῶν νέων Ἀλβανῶν, οὗ τὴν ὁδοιπορικτῆριδαν ἐύρωτα περὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας ἡ Ἰταλία.

Ἀρθρα περὶ ἀλβανικῆς γλώσσης τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει μηχανικοῦ κ. Εἰδ. Schneider ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ δημοσιεύματα δὲν εἶνε δυστυχῶς προωρισμένα νὰ πείσωσι τὸν ἀναγνώστην, ὅτι μία καὶ ἡ αὕτη μεθοδὸς δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὴν μηχανικὴν καὶ τὴν γλωσσολογίαν. Καὶ φθόνος μὲν οὐδεὶς, ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ ζητοῦσι τὴν ἰδίαν ἐαυτῶν παραγωγὴν. Παρὰ τοῖς Ἑλλησιν δὲν θὰ εὐρίσκει βεβαίως οὕτε τὴν δύναμιν, ἀλλ' οὕτε καὶ τὴν θέλησιν νὰ ἐμποδίσῃ εἰ τι ὑπάρχει δικαίον καὶ ἀληθὲς συμφέρον ἐν τοῖς πόδεσιν αὐτῶν. Ἀλλ' ἀπ' ἐτέρου οὕτε δικαίον βεβαίως οὕτε συμφέρον εἶνε διὰ τοὺς Ἀλβανούς νὰ διαβουκολῶνται παρὰ τῶν θελόντων νὰ ἀσχίσουσιν αὐτοὺς τέλει ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων. Χαίρομεν δ' ἰδόντες, ὅτι παρ' ὅλην τὴν σχηματικὴν τῶν ἐφημερίδων αὐτοῦ ὁ κ. Λορένκις δὲν ἀπόκρινται νὰ δημοσιεύσῃ τὴν συνέντευξιν τοῦ ἐν Βουένῳ Ἀῦρες ἀναποκρίτου αὐτοῦ, ἐπιστῆς Ἀλβανῶν ἐκ τῶν τῆς νοτίου Ἰταλίας κ. Ἰωάννου Ἰριάνη, μετὰ τοῦ στρατηγικοῦ Ριτσιό-

τη Γαριβάλδη, εὐρισκομένου ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῇ νοτίῳ Ἀμερικῇ χάριν ἐπιδοξίως τῆς δι' Ἰταλῶν ἐποικίσεως τῆς Παταγονίας.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

Εἰς προηγουμένην ἀλληλογραφίαν ἀνέφερα τοὺς διωγμοὺς τοὺς ὁποίους ὑφίστανται μετὰ τὸν πόλεμον οἱ κάτοικοι Παπαδάτων καὶ διὰ καταδιώκονται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν οἱ Γ. Οἰκονόμου, Κ. Γούσιος καὶ Δ. Εὐθυμίου. Αἱ ἀρχαὶ τῆς Φιλιππιάδος δὲν ἡνδύνον νὰ ἀρήσουν ἡσύχους τοὺς ἀνθρώπους καὶ κάλε ἀπὸ τῶν ἀποσπασμάτων πρὸς ἐρευναν καὶ σύλληψιν αὐτῶν. Ἡ τοῖς ἀνθρώποις ἡ παράδειξ, ἔλεγον οἱ μεταβαίνοντες ἐκεῖ χωροφύλακες. Καὶ πράγματι ἐνδιέφερον περισσότερο διὰ τοὺς παράδες παρὰ διὰ τοὺς καταδικασμένους πρὸς σύλληψιν. ἔαν τοὺς συνελάμβανον δὲν εἶχον τίποτε νὰ ὠφεληθῶν, ἔαν δὲν τοὺς συνελάμβανον κατεπείζον τοὺς μουχαροδηγοῦντας, οἱ ὅποιοι ὅπως ἀπαλλάσσον τὸν ἐνοχλήσαν τούτων ἡναγκάζοντο κάθε φορὰ νὰ δίδουσιν 3—4 εἰκοσάφραγκα ὡς δωροδοκίαν. Κατὰ τὸν μῆνα Σεπτεμβρίου συνελάβον τὸν υἱὸν τοῦ Γεωργίου Οἰκονόμου, Εὐάγγελον, ἡλικίας 19 περίπου ἐτῶν τὸν ἐπέσαν εἰς μίαν ἑλάναν καὶ τὸν ἀσκήσαν ἐκεῖ δεμένον πολλὰς ὥρας κατὰ τὰς ὁποίας ἐπιπτε ραχιδία βροχῇ, καὶ χάλια, ὅπως τὸν ἐξαναγκάσωσι τοιοῦτοτρόπως νὰ ὑποδείξῃ ποῦ εὐρίσκεται ὁ πατήρ του. Ἡ δημογεροντία τοῦ χωρίου ὅπως ἀπαλλάξῃ τὸν ἀτυχῆ νέον τῶν φοβερῶν αὐτῶν βασάνων ἐπεβέβη καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐξουσίας 2—3 εἰκοσάφραγκα καὶ τοιοῦτοτρόπως τὸν ἀφῆκαν ἐλεύθερον. Ἀφοῦ δὲ μετ' ὅλας αὐτὰς τὰς καταπίσεις εἶδαν ὅτι δὲν κατώρθωσαν νὰ συλλάβουν τοὺς καταδικασμένους ἐσκέφθησαν νὰ ἐκδιώξουν ἐκ τῶν οἰκίων αὐτῶν τὰς οἰκογενεῖας τῶν ἀλλὰ καὶ τῶν οὐκίων αὐτῶν κατώρθωσαν. Ἐσκέφθησαν τότε νὰ συλλάβουν τοὺς συγγενεῖς τῶν καταδικασμένων καὶ ἀμέσως ἐθῆκαν χεῖρα ἐπὶ τοῦ Χρήστου Βόνικα τοῦ ὁποίου ἀνεψιὸς εἶνε ὁ Εὐθυμίου. Ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐν τῷ δικαίῳ τοῦ ἀντίστη καὶ διεμαρτυρήθη διὰ τὴν αὐθαίρετον ταύτην διαγωγὴν τῶν ἀρχῶν. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τοὺς καταδικασμένους δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ ζῶσι κρυμμένοι εἰς τὰ δάση καὶ ἀφοῦ ἐπὶ ἤλθεν ὁ χειμὼν ἡναγκάσθησαν νὰ καταφύγῃσιν εἰς Ἄρταν ὅπου καὶ εὐρίσκονται ἐν τῇ ἐσχάτῃ πενίᾳ. Ἀλλὰ αἱ ἀρχαὶ Φιλιππιάδος ἐξήκολούθησαν νὰ τοὺς ζητοῦν ἀπὸ τοῦ δημογεροντας, οἵτινες ἐπὶ τέλους ἡναγκάσθησαν νὰ φέρουν πιστοποιητικὸν ἀπὸ τῆς Ἄρτα διὰ νὰ ἡσυχάσωσιν.

Αὕτη εἶνε ἡ κατάστασις τῶν χωρίων τῆς Φιλιππιάδος καὶ τῶν ἀτυχῶν κατοίκων τῆς Λίμνης τοῦ Σουλίου οἵτινες καὶ κατὰ τὸν πόλεμον ὑπέστησαν καταστροφὰς καὶ τώρα ὅτε ὁ πόλεμος ἐτελεύτησε καταδιώκονται, ἐνῷ πᾶς τις γνωσκεῖ ὅτι ὁ Σουλιάτης ἔδωκε ἀμνηστειὰν εἰς πάντας τοὺς ὁποσδήποτε ἀναμειχθέντας εἰς πολιτικὰς ἐνεργείας. Ἀποροῦμεν πῶς ὁ Ε. γεν. διοικητὴς δὲν ἠθέλησε νὰ διατάξῃ νὰ καταπαύσῃ ἡ ἀδικία αὕτη καταδιώξεις. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι καὶ ὁ μητροπολίτης Πρεβέζης καὶ ὁ ἐν Φιλιππιάδῃ ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος εἶχον καθήκον νὰ διαμαρτυρηθῶσι καὶ νὰ ἐνεργήσωσιν οὕτως ὥστε νὰ καταπαύσῃ ἡ καταδιώξεις αὕτη. Αὐτοὶ εἶνε οἱ μόνοι προστάται τῶν ἀδικουμένων χριστιανῶν καὶ ὠρεῖται νὰ μὴ ἀφήσωσιν αὐτοὺς ἀνυπερασπίστους.

— Ὁ χειμὼν ἐπεσκέψθη τὴν Ἠπειρον σχεδὸν ὁλόκληρον. Ἡ χιὼν κατέπεσεν εἰς πολλὰ μέρη.

Τὴν 8ην Νοεμβρίου ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναφ τῶν Ἰωαννίνων ἐτελέσθη τὸ σύνθησις ἐτήσιον μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν Ζωσιμαῶν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐνὸς τῶν ἀδελφῶν, τοῦ Μιχαήλ. οἱ μαθηταὶ τῆς Ζωσιμαίας μετὰ τῶν μαθητῶν καὶ τῶν ἄλλων σχολῶν διῶν ὡς καὶ τῶν διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν καὶ οἱ κάτοικοι σύμπαντες συνωστίζοντο πρὸ τῶν πυλῶν καὶ ἐν τῇ αὐτῇ τῇς μητροπόλεως. Ὁ καθηγητὴς κ. Καλοῦσης

ἐξεφώνησε τὸν κατὰλληλον τὴν περιστασιὰν λέγων: — Μετὰ τῆς ἐμφάνεισιν τῆς ληστείας εἰς τὰς ἀσπίδας τῆς Κονίτιος περὶ ἧς ἐγγράφη τὴν αὐτὰ δεοντὰ ἐδόθησαν αὐστηρα τοιοῦτου καταδιώξιν καὶ ἐξόντωσιν αὐτῆς. Ὁ δὲ χειμὼν ἐπελθὼν ἐπέβη νὰ μὴς ἀπαλλάξῃ πλείονος ἀνιερῶν καὶ ἐπικινδύνων αὐτῶν ἐν ὄχλῳ. — Ἡ ἐισπραξίς τῶν φόρων ἐξακολουθεῖ μετὰ πολλῆς αὐστηρότητος.

Οἱ ἐν Ἀθήναις καπνέμποροι καὶ καπνοπῶλαι ἀπήλθον πρὸς τὸν σίρ Ἐδουάρδον εὐχαριστήριον τηλεγράφημα, διὰ τὸ ἄφρονον περὶ τοῦ μονοπωλίου τοῦ καπνοῦ. Ὁ κ. Λαὸς ἀπάντησιν τοῦ τηλεγραφήματος ἐκείνου, ὅπου ἔφερον ὡς ἐπιγραφὴν «Καπνοπῶλαι καὶ Καπνοπορτοῦ τῶν Ἀθηνῶν» ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας του «διὰ τὰ πρὸς αὐτὸν εὐμενῆ αἰσθημάτων καὶ βεβαιῶν, ὅτι ἡ πρὸς τὸ μονοπωλίου τοῦ καπνοῦ ἀντίθεσις του στηρίζεται ἐπὶ τῇ πιστοσίᾳ αὐτοῦ, ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τοῦ συστήματος τοῦ ἐσέταται ὑπὸ πᾶσαν ἐπιμέλειαν ἐναντίον τῶν συμφερόντων τῆς χώρας. Οὐδέποτε θὰ ἐπέζητον λέγει ὁ κ. Λαὸς, νὰ προσπασῇ τὰ εἰδικὰ συμφέροντα ὠριμένης κοινωνικῆς τάξεως ἐπὶ τῇ τῶν γενικῶν ὡς χώρας συμφερόντων, ἀλλὰ τῷ τῷ ζητήματι τοῦτοῦ ἀρκεῖ, ὅτι τὰ συμφέροντα τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν καλλιεργητῶν τοῦ καπνοῦ συμπίπτουσιν ἐντελῶς πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς χώρας». Ἐγνώσθη δὲ χθὲς ὅτι καὶ ἡ Κυβέρνησις ἐγκατέλειπε τὴν ἰδέαν τοῦ μονοπωλίου τοῦ καπνοῦ.

Μετὰ τὴν ἐκλογὴν ὡς Πατριάρχου ἐπὶ τῆς θρόνου τῆς Ἀντιοχείας τοῦ Μιλετίου, οἱ Ἀραβες ἐκμαν δοξολογίας εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ ὑπὲρ ἀναγεννήσεως τῆς ἀραβικῆς φυλῆς καὶ τῆς τῶν αὐτῆς ἀπὸ τὴν δεσποτεῖαν τοῦ Ἑλληνοτισμοῦ εἰς τὸν ὅποιον ἀπ' αἰῶνων εἶνε ὀδύνη. Οἱ ἱερεῖς ὑπὸ τοιοῦτον πνεῦμα ὠμότητος πρὸς τοὺς ἐκκλησιαζομένους ὁμοφύλους τῶν, ἡ αὕτη δὲ στάσις τῶν Ἀράβων εἰς πολλὰς ἀσάμην ἤρχισε νὰ ἐμβάλλῃ τὸ ἐκεῖ ἑλληνικὸν στοιχείον. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ μητροπολίται Βιρηνόπολεως, Διάρκεβι, Χαλεπίου καὶ Ἀδάνων ἡναγκάσθησαν νὰ ἀναχωρήσωσιν πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας, μὴ ἀνεχόμενοι τὴν ἐκλογὴν, ἡ ὅπου ἐγένετο. Καὶ ἐφυγαν ὑπὸ συνοδείαν χωροφυλάκων διὰ καὶ ἀπρόοπτον. Ὁ κ. Γερμανὸς μεταβὰς εἰς Μερσίνην καὶ προσκλήθη εἰς τὸν Ναὸν τῶν ἀπέμνησιν λειτούργησις τοῦτο, διότι ἐφοβεῖτο τίποτε ἐπὶ πρόσποτον ἐκ μέρους τοῦ ὄχλου.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Ὁ πρεσβυτὴς τῆς Τουρκίας Ριζιόβης, ἐπισκεφθεὶς τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀνεκοινώσεν αὐτῷ, ὅτι ὁ Σουλτάνος τηλεγραφικῶς διατάξας αὐτόν, ὅπως ἀναγγέλλῃ αὐτῷ ὅτι, εἰ ἐκδόθησιν τῶν φιλικῶν διαθεσῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἡδύοκσε νὰ τῷ ἀπονεμῇ τὴν Μεγάλην ταινίαν τοῦ Ὁσμανιῆ ἀδμαντοκολλητῆ. Ὁ ἀνώτατος τουρκικὸν παράσχον, τὸ ὅποιον οὐδὲν μέχρι τοῦδε Ἑλλήνα ἔχει ἀπονεμηθῇ. Πλὴν τῶν ἄλλων μεταρρυθμίσεων διὰ τὴν ἀναγνώσιν τοῦ στόλου, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τινος ἤρξαντο ἔσθῃ, τὸ ζήτημα τῆς ναυπηγείας νῦν τορπιλλοδόλων ἀπασχολεῖ σοβαρῶς τὸ ὑπουργεῖον

τῶν Ναυτικῶν. Ὡς γνωστὸν, τὰ ἡμίτερα τορπιλλοδόλα κατασκευάσθησαν ἐπὶ παλαιῶν χρόνων, οὐδὲν δὲ σήμερον κράτος ἔχει εἰς τὴν ὑπερίαν τοῦ ναυτικοῦ τορπιλλοδόλα τοιοῦτου εἶδους, διότι κατόπιν τῶν νεωτέρων προσδόν τῆς ναυπηγικῆς ἡ ὑπηρεσία αὐτῶν κατέστη ἄχρηστος. Τὸ κύριον προσδόν τῶν τορπιλλοδόλων εἶνε ἡ ταχύτης τῶν καὶ εἰς αὐτὴν βασίζεται ὅλη τῶν ἡ πολεμικῇ δράσει. Καὶ ἀφοῦ σήμερον ἐναυπηγήθησαν τορπιλλοδόλα μετὰ ταχύτητα 30 καὶ 35 μιλίων καὶ θεωρητικὰ μετὰ ταχύτητα 18 καὶ 20 μιλίων, βεβαίως τορπιλλοδόλων ταχύτητος 14 καὶ 17 μιλίων εἶνε ἐντελῶς ἄχρηστον. — Ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Θεοτόκης ἀπήλθεν ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις διαμένοντας φίλους τῶν βουλευτῶν, δι' ὧν καλεῖ αὐτοὺς, ὅπως πρὸ τῆς 20ης Ἰστανμένου ἀφῆλθον ἐνταῦθα, καθὼς ὠριμένους τὴν 22ην ἔρχονται αἱ ἐργασίαι τῆς Βουλῆς. — Ὁ ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν παρεσκεύασε τὸ νομοσχέδιον τῆς καταργήσεως τῶν διαπυλίων τελῶν δι' οὗ καταργοῦνται τὰ διαπύλια τέλη, τὰ δὲ φορολογικὰ δικαιώματα τῶν δήμεν ὅτι ἐπιβαρύνουν τὰ εισαγόμενα ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἶδη, ἅπερ ἀναγράφονται ἐν τῷ διαμολογίῳ. Κατὰ πρόχρησιν ὑπολογισμῶν, οἱ ἐν τοῖς τελωνεῖσι εἰσπραχθέντες δημοτικοὶ φόροι ἂν ἐνέχονται εἰς 71)2—8,000,000 δραχ. Θὰ διανεμηθῇ δὲ πρὸς αὐτὸ ἀναλόγως εἰς ἕκαστον τῶν δήμων. Ἡ ἐν συνόλῳ οἱ δημοτικοὶ φόροι προϋπολογίζονται εἰς 10,000,000 δραχ. ἐξ αὐτῶν ἡμῶς μόλις περὶ τὰ 61)2—7,000,000 εἰσέρχονται εἰς τὰ δημοτικά ταμεῖα, τὰ δὲ ὑπολειπόμενα εἶνε εἰς ὄφελος τῶν ἐνοικιασίων. — Τῇ 4 μ.μ. προχθὲς προσήλθον ἐκ τῶν νέων Νομαρχῶν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν οἱ κ.κ. Κονδάρης, Θεοφάνης, Ναούμ, Καρκατῆς, Παγώνης, Ζερβὸς, Παπαχέλαις, Ράγκος, Ἰερωνήμων, Μπαλτατζῆς καὶ Μπαμπᾶκος καὶ ἔδωσαν ἀντίστον τῷ Πρωθυπουργῷ τὸν νεομνημόνεον ὅρον. Ὁ κ. Θεοτόκης προσεφώνησεν εἰς αὐτούς, διατρανῶσας τὴν πεποιθῆσιν τῆς κυβερνήσεως ὅτι ἐταῖρος εἰς τὴν διοίκησιν τῶν νομῶν τὰ μάλλον κατὰλληλα πρόσωπα. Ἐπείθῃ, προσέθηκα, ὅτι θέλετε καταβάλλει τὸν ἀπαιτούμενον ζῆλον, ὅπως δικαιοῦσθῃ ἡ ἐκλογὴ τῆς κυβερνήσεως καὶ ἀναδειχθῇ ἀντάξιον τῆς ἐκτίμησεως, ἣν τρέφομεν περὶ ὑμῶν. Ἐξ ἴσου ὀρεῖσθε νὰ μεριμνᾶτε περὶ τῆς παγίσεως τῆς ὁμ. ἀσφαλείας καὶ τῆς ἐνδόμου τάξεως καὶ περὶ τῆς ἀνορθώσεως τῶν δημοτικῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια δὲν εὐρίσκονται εἰς εὐάρεστον κατάστασιν. Γενικῶς δ' ὀρεῖσθε νὰ καταβάλλετε πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς προαγωγὴν τῆς διοικήσεως τῆς χώρας, ἡ ὅποια ἀποτελεῖ τὴν βῆσιν παντὸς πολιτισμένου κράτους, μὴ ἐπιτρέπεται δὲ τὴν ἀνάμειξιν τῆς πολιτικῆς ἐν τῇ διοικήσει καὶ ἰδίως ἐν τοῖς δημοτικῶν πράγμασι. Ὁ Νομάρχης Πατρῶν κ. Ναούμ ἡχηρήστησεν ἐκ μέρους καὶ τῶν συναδέλφων του τὸν κ. Πρωθυπουργὸν διὰ τὸν διορισμὸν προσθεῖς ὅτι πάντες θὰ ἐργασθῶν μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καλὸν τοῦ τόπου. — Καθ' ὅτι ἀναγράφει ἡ «Θεσσαλία» Βόλου τὸ Συμβούλιον τοῦ Πανθεσσαλικοῦ Συνεδρίου ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν τῆς συγκαλέσεως τοῦ κατὰ τὰ μέσα τοῦ προσεχέως μηνός. Κατὰ τὴν σύνθεσιν ταύτην θὰ συζητηθῇ ἐν τῷ Συνεδρίῳ ἰδίως ἡ ἀντικατάστασις τοῦ φόρου τῶν ἀπορριόντων διὰ τῆς στρεμματικῆς φορολογίας, τὸ ὅποιον ἐνδιαφέρει μὲν γὰρ τὴν Θεσσαλίαν. — Ἠγγέλθη ἐκ Λεωνιδίου ὅτι ἐντεῦθεν ἐπέστρεψαν ἐκεῖ οἱ διχθέντες ὅπου τὸ λυσώματος λύκου πέντε χωριοί. Ὁ κ. Πιμπούνης τοὺς ἐγκατέλειψεν, ἀποδεχθεὶς ἀνύστατον τῆς θεραπείας τῶν καὶ ὁ δυστυχὴς ἐπανεστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα τῶν, διὰ νὰ ἀναμείνῃ τὸ οἰκτρὸν τέλος τῶν. Κατὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν ἐν τῷ ἀτμοπλοῖῳ ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ἐνεφανίσθησαν τὸ συμπτῶματα τῆς φρικαλέας νόσου καὶ ὁ δυστυχὴς ἀπέθανεν ἐν μέσῳ φοβερῶν ὁδυνῶν.

— Αἱ μετὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ Ἑλλάδα διαπραγματεύσεις πρὸς συνομολόγησιν ἐμπορικῆς συμβάσεως εὐρίσκονται εἰς εὐάρεστον σημεῖον, δὲν θὰ βραδύνῃ δὲ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ ἀναγγελθῇ ὁριστικῶς τὸ πέρας τῶν διαπραγματεύσεων.

Ὁ ἐνταῦθα πρεσβυτὴς τῆς Ἰταλίας κατὰ τὴν τελευταίαν συνάντησιν τοῦ μετὰ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του, ὅπως ἀρχοῦν εἰς ταχὺ πέρας τὰ ἐκκενρῆ ζήτήματα τῆς συνομολογήσεως τῆς συμβάσεως. — Συνήλθε χθὲς εἰς ἐκτακτον συνεδρίαν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἱατροσυεδρίου καὶ συνεσκέφθη ἐπὶ μακρὸν περὶ ἀποστολῆς εἰδῶν ἀποθεραπευτικῶν εἰς τοὺς τραυματίας Τρανσβελιανούς καὶ Ἀγγλοὺς συμφώνως μετὰ τὴν διεθνή σύμβασιν τῆς Γενεύης περὶ τῶν τραυματιῶν τοῦ πολέμου. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εἰς τὸ Ἀκροῦριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος θὰ συνίσταται εἰς ποτὰ. Ἀπεφασίσθη ὅμως προηγουμένως νὰ ζητηθῶν αἱ ἀναγκαῖαι πληροπορίαι ἀπὸ τὸν πρέδρον τοῦ ἐν Γενεῇ Διεθνῶς Γραφείου τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. — Ὁ νομικὸς σύμβουλος κ. Θεοφωρίτης, ἀπεδέχθη εὐχαρίστως τὸ ἄξιωμα τοῦ διοικητοῦ τῆς Σαφρικῆς Τραπεζῆς. Τὰ νέα δὲ καθήκοντα αὐτοῦ ἀναλαμβάνει κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπὶ τῶν μνησῶν καθόνον ἀπαιτεῖται προηγουμένως νὰ διεκπεραιώσῃ ὑποθέσεις τινὰς ἀναγομένης εἰς τὴν θέσιν, ἣν κατέχει νῦν. Ὡς διάδοχος αὐτοῦ ἐν τῇ θέσει τοῦ νομικοῦ συμβούλου λέγεται, ὅτι διορίζεται ὁ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης γεν. Γραμματεὺς κ. Μπουρῆς. — Ἐπειδὴ ἡ πρὸ μηνῶν διορισθῆσα ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἐπιτροπὴ διὰ τῆς ἐρασιμακῆς προπορίας δὲν εἰδείξε μέχρι τοῦδε σημεῖα ὑπάρξεως, ὁ κ. Εὐταξίας ἀπεφάσισε νὰ προβῇ εἰς τὴν σύστασιν δευτέρας ἐπιτροπῆς. Εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην θὰ ὑποβληθῇ τὸ ὑπόμνημα τοῦ καθηγητοῦ κ. Παπαδημητράκου περὶ Ἑρασιμακῆς προπορίας, τὸ ὅποιον θὰ μελετηθῇ ὑπ' αὐτῆς, θὰ τροποποιηθῇ ἐν παραστῇ ἀνάγκῃ καὶ θὰ ὑποβληθῇ κατόπιν ἐν τῷ κ. Εὐταξίαν.

— Τὸ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν τμήμα τῆς Γεωργίας ἀπεφάσισε ὅπως προβῇ εἰς τὴν ἴδρυσιν Γεωργικῶν σταθμῶν ἐν Λεβαδείᾳ, χάριν τῶν ἐκεῖ γεωργικῶν πληθυσμῶν, οἱ ὅποιοι ὑπὸ ἐσποφιν γνώσεων εὐρίσκονται ἀκόμη εἰς παντελὴ ἀγνοίαν. — Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ἐλάβεν ἐπισήμως πληροφορίας, ὅτι ἡ φυλλοξήρα, ἡ ὅποια ἀπὸ καιροῦ ὑφίσταται εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν Ἰταλίαν καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Τουρκίας μετεδίδῃ εἰς βαθμὴν ἐπικίνδυνον καὶ εἰς τὴν Ἠπειρον καὶ τὴν Μακεδονίαν. Κατόπιν τοῦτο τοῦ ὑπουργείου ἐτοιμάζει ἐγκυκλίον, τὴν ὅποιαν θὰ ἀποστείλῃ εἰς τὰς τελωνειακὰς, τὰς ὑγειονομικὰς, τὰς ἀστυνομικὰς καὶ τὰς λοιπὰς ἀρμοδίους ἀρχὰς τοῦ Κράτους.

ΠΕΡΙ ΔΡΟΒΙΑΝΗΣ

Κύριε Διευθυντά της «Φωνῆς τῆς Ἠπείρου» Παρακαλῶ δηλώσατε διὰ τῆς ἐφημερίδος ὑμῶν ὅτι ἐνεκεν τοῦ ἐπελθόντος μοι δυστυχήματος δὲν εἶχον τὴν ἀπαιτούμενην ἡσυχίαν νὰ ἀπαντήσω εἰς ὅσα μόνον ὁ κ. Παππάς περὶ τῶν σχετικῶν Δροβιάνης κτλ. ἐγράψεν εἰς δύο προηγουμένα φύλλα, καὶ ἐν σχέσει μόνον πρὸς τὴν ἐνέργειαν τοῦ συμβουλίου τῆς ἀδελφότητος καὶ ἐξ ἀφορμῆς μόνον τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Παππά γραφέντων χωρὶς νὰ ἀναμειχθῇ ποσὺς εἰς τὸ πρῶτον ἐπιστολὴν περὶ τῶν ἐν Δροβιάνῃ. Θέλω δὲ πράξει τοῦτο εἰς τὸ ἄμεσον ἐπόμενον.

Διατελῶ κτλ.

Ἀπόστ. Θ. Λάπτας

Ἐκ Δροβιάνης ἐλάδομεν ἐπιστολὴν φέρονταν 50 περίπου ὑπογραφὰς δι' ἧς οἱ ὑπογράψαντες διαμειδῶνται τὴν προηγουμένην κατὰ τοῦ Σ. Νιάρου καὶ Δ.

Παρακαλούνται οί άπανταχοῦ συνδρομηταί τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου» οί καθυστεροῦντες τὰς συνδρομὰς αὐτῶν νὰ τὰς ἐμβάσωσιν εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀντιπροσώπους ἡμῶν καὶ ἀπ' εὐθείας εἰς ἡμᾶς ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.

— Οἱ ἐν Σερβίᾳ συνδρομηταί, ὅσοι καθυστεροῦν τὴν συνδρομὴν των παρακαλοῦνται καὶ πάλιν διὰ χιλιοστὴν φορὰν ἀνυπερθέτως νὰ ἐμβάσωσι ταύτην.

ὑποθέτομεν νὰ γνωρίζωσι πάντες ὅτι ἔχουσι καθήκον μόνον νὰ ἀποστέλλωσι τὴν συνδρομὴν των καὶ νὰ μὴ περιμένωσι χιλίας παρακλήσεις.

Οἱ ἐν Ρωμανίᾳ συνδρομηταί παρακαλοῦνται νὰ ἐμβάσωσι τὴν συνδρομὴν των εἰς τοὺς **Ἀδελφοὺς Χάϊτα**, οἱ ἐν Σερβίᾳ εἰς τὸν ἐν Βελιγραδίῳ κ. **Ἰω. Χαρισιάδην**, οἱ ἐν Κλίρῳ εἰς τὸν κ. **Χαρίση Βασιλείου**, οἱ ἐν Πορτ-Σαϊδ εἰς τὸν κ. **Η. Κιτσονίδην**, οἱ ἐν Τρικκάλοις εἰς τὸν κ. **Μ. Σπυράκον**, οἱ ἐν Λαρίσῃ εἰς τὸν κ. **Ζοδγκον**, οἱ ἐν Πάτραις εἰς τὸν κ. **Μιχ. Χαρῆτον**

Η ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΗΣ ΥΨΗΛΗΣ ΠΕΤΡΑΣ ΤΣΕΠΟΥ

Ἐπὶ τῆς ΒΔ. κλιτύος τοῦ ὄρους Τσέπου, τῆς ἐπαρχίας Δρυϊνουπόλεως καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν χωρίων Μισχοῦλῳρης, Μουνουστηρίου (νῦν ἐρεπιῶν), Χουμελίτης, Πλεσατίου καὶ ὀλίγον τι μακρότερον τοῦ Κερδίκιου καὶ Προγγῆς, εὐρίσκεται μονὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐπιλεγομένη τῆς **ὑψηλῆς Πέτρας Τσέπου**.

Καὶ περὶ μὲν τῆς πρώτης ἰδρύσεως τῆς μονῆς ταύτης πολλὰ ὀλίγα καὶ σχεδὸν τίποτε δὲν γνωρίζομεν. Εὐρίσκειτο εἰς τὴν μονὴν ἐν χειρογράφῳ λίαν δυσανάγνωστον καὶ κακογραμμένον, τὸ ὅποιον εἶχε τὴν ἱστορίαν ὀλόκληρον. Δυστυχῶς ὅμως κατὰ τὴν πυρπόλησιν τῆς ἀγορᾶς τοῦ Ἀργυροκάστρου ἐκῆν καὶ αὐτὸ μὲ τὰ τεφτέρια τοῦ τότε ἐπιτροπεύοντος τῆς μονῆς κ. Παν. Μπούμπη.

Ἐξ αὐτοῦ λοιπὸν ἐνθυμούμεθα ὅτι ἡ πρώτη ἰδρυσις ἐγένετο ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ καὶ ὅτι μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς μονῆς ὅσοι ἐσώθησαν ἐκ τῶν τῆς μονῆς κατέφυγον εἰς τὸ Ἀσκητήριον. Ποῖος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος βίος τῆς ἀγνωστον· ὁ μετὰ τὴν δευτέραν ὅμως ἀνέγερσιν εἶνε ὅλως γνωστός, σχεδὸν ὡς σύγχρονος.

Κατέφυγον λοιπὸν, μανθάνομεν ἐκ τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου χειρογράφου, ὅσοι ἐκ τῶν μοναζόντων ἠδυνήθησαν, εἰς τὸ ἀσκητήριον, ὅπου ἦσαν καὶ οἱ ἄλλοι ἀσκηταί, οἵτινες ἐλειτούργουντο εἰς ἰδιαιτέραν ἐκκλησίαν, τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Ἀκακίου, ἥτις ἦτο μολυβοσκεπαστή, λέγουσιν.

Τὸ ἀσκητήριον αὐτὸ εἶνε εἰς ἀπόστασιν πλέον τοῦ τετάρτου ἀπὸ τῆς μονῆς. Εὐρίσκεται ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ἀποτόμου Δ. πλευρᾶς τοῦ Τσέπου. Οὐδὲν σημεῖον βοηθητικὸν τινος διὰ τὴν ἄνοδον φαίνεται· ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ ἄνοδος λίαν ἐπικίνδυνος. Ὡς μόνον βοήθημα διὰ τὴν ἄνοδον δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν οἱ κατὰ τὰς σχισμὰς φυόμενοι θάμνοι. Ἐξ αὐτῶν ἀκριβῶς κρατούμενοι κατορθώσαμεν νὰ ἀναβῶμεν ἐπάνω πρὸ δεκαετίας, χάριν παιδικῆς περιεργείας. Ἡμεῖθα τέσσαρες, ἀλλὰ ὁ τέταρτος δὲν κατόρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς ἐπάνω, διότι δὲν εἶχεν ἄλλον ὀπίσθεν του διὰ νὰ τοῦ ἀσφαλίσῃ τὸ πόδι εἰς κάμψιν σχισμῆς ἢ ἐξοχῆς ἢ ἐπὶ τινος θάμνου. Διὰ τοὺς ἀναβάντας ὅμως ἦτο εὐτύχημα ὅτι δὲν ἀνέβη καὶ ὁ τέταρτος· ὁ τέταρτος συνετέλεσεν εἰς τὴν κατάβασίν μας, διότι ὁ κατεργόμενος δὲν βλέπει ποῦ νὰ βάλῃ τὸ πόδι του. Ἐχεῖ δὲ τὸ βουνὸ καὶ μίαν κλίσιν ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι θὰ τὸν πλακώσῃ ἡ κορυφή. Καὶ ἐκ πρώτης μὲν ὀψως δὲν φαίνεται τόσον δύσκολος ἡ ἄνοδος ὅσον σταυροκοπεῖται κανεὶς διὰ τὴν καθόδον. Τὸ διάστημα τὸ ὅποιον θὰ διατρέξῃ κανεὶς μέχρις οὗ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἀσκητήριον εἶνε ἔως 8 μέτρα. Τὸ ἄλλο δὲ μέρος ἀπὸ τοῦ ἀσκη-

εἰς τὸ πρακτορεῖον τῆς Πανελληνίου, οἱ ἐν Κερκυρᾷ εἰς τὸν κ. **Ν. Φρόνον**. Οἱ ἐν Καρδίτῃ εἰς τὸν κ. **Α. Κούρτιον**. Οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ εἰς τὸν κ. **Α. Πέτσιον**. εἰς Καρναμπάτ καὶ **Δ. Μουτσόπουλον** εἰς Φιλίππουπολιν. — Ἐκαστος τῶν συνδρομητῶν δύνανται νὰ ἐμβάσῃ καὶ ἀπ' εὐθείας εἰς ἡμᾶς τὴν συνδρομὴν του ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς, ἢ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς· οἱ ἐν Σερβίᾳ Αἰγύπτῳ καὶ Ρωμανίᾳ ὅπου λειτουργοῦν αἱ ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαὶ παρακαλοῦνται ὡσαύτως νὰ ἀποστέλλωσι καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου τὴν συνδρομὴν των.

Τὸ γραφεῖον τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου» εὐρίσκεται ἐντὸς τῆς «Ἀδριατικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρίας», ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ Χρηματιστηρίου.

ΡΑΦΕΙΟΝ

Δ. Κοσμογιάννη καὶ Κ. Σεκαρά.

Τελεία ἐφαρμογὴ ἀπάντων τῶν φρεμάτων, κομφό-

τηρίου μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ Τσέπου ἀπότομοι λίαν καὶ ὅπως ἀνωτέρω εἴπομεν λίαν κεκλιμένον καὶ ὑψηλόν.

Ἀμα λοιπὸν εἰσέλθῃ τις ἐντὸς τοῦ ἀσκητηρίου βλέπει ὑπεράνω του εἰς ὕψος 3-4 μέτρων ἕνα θόλον, πρὸς τὰ κάτω δὲ μίαν κυρτὴν ἐπιφάνειαν, οὕτως ὥστε ἐὰν ἐπλησιάσῃ αἱ δύο ἐπιφάνειαι θὰ ἐφῆρμοζον τελείως, φαίνεται δηλ. νὰ ἔχουσιν ἀποχωρισθῇ ἀλλήλων ἕνεκα τίς οἶδε γεωλογικῶν φαινομένων. Αἱ δύο αὗται ἐπιφάνειαι συγκλίνουν πρὸς τὸ βάθος τοῦ βουνοῦ σχηματίζουσι κορυφὴν γωνίας. Τὸ ὅλον δὲ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀσκητηρίου ἀποτελεῖ ἐμβαδὸν ἐνός σφαιρικοῦ τριγώνου, κεκλιμένου καὶ μὲ κορυφὴν μὲν πρὸς τὰ ἄνω καὶ βάσιν πρὸς τὰ κάτω. Ὡς ἐκ τῆς κλίσεως τὴν ὁποίαν ἔχουσιν αἱ δύο ἐπιφάνειαι ἡ ἄνω δηλ. καὶ ἡ κάτω, δυσκόλως δύναται νὰ περιπατήτῃ κανεὶς ἐπὶ τῆς κάτω ἐπιφάνειας διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν, διὰ τοῦτο ἔχουν σκάψῃ οἱ πρῶτοι κατὰ διαστήματα, καὶ στέκει τὸ πόδι. Αὕτῃ εἶνε ἡ ἐσωτερικὴ ὄψις τοῦ ἀσκητηρίου.

Ἡ δὲ ἐξωτερικὴ εἶνε τοῖχος ἀσβεστόκτιστος κλείων ὅλην τὴν σχισμὴν ἀπὸ κάτω ἕως ἄνω, φέρων περὶ τὰ 5-6 παράθυρα, ἐκ τῶν ὁποίων τέσσαρα διακρίνονται κάλλιστα ὡς τοιαῦτα, δύο δὲ ὡς μεγάλα ὀπαὶ ἀκανονιστοί.

Ἐκ τῆς διατάξεως τῶν παραθύρων φαίνεται νὰ ἦτο διηρημένον εἰς πατώματα τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀσκητηρίου. Δὲν ἐτόλμησα ὅμως καὶ πάλιν νὰ ἀναβῶ ὅπως βεβαιώθω περὶ τούτου ἔσωθεν.

Ὅ,τι ὅμως εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστον εἶνε μία παράδοσις καθ' ἣν δὲν εἶνε τὸ κυρίως ἀσκητήριον τὸ περιγραφέν, ἀλλὰ ὅτι αὐτὸ εἶνε ὡς προαύλιον τοῦ κυρίως ἀσκητηρίου. Εἰς τὸ κυρίως τοῦτο ἀσκητήριον φθάνεις κατὰ τὴν παράδοσιν ἀπὸ τὸ πεσμένον μέρος τοῦ τοίχου τὸ κατὰ τὴν κορυφὴν, ὁπότεν εἶνε δρόμος καὶ ἔρχεσαι εἰς μέρος ὅπου εἶνε ἐκκλησία, πολλὰ πολύτιμα πράγματα καὶ θαυασρὸς φυλασσόμενος κατ' ἄλλους μὲν ὑπὸ δράκοντος κατ' ἄλλους δὲ ὑπὸ ἐνός Ἀράπη.

Ὅλα δὲ τὰ πολύτιμα ταῦτα πράγματα καὶ ὁ θαυασρὸς εἶνε στοιχειωμένα λέγουσι καὶ ὅτι μία καλόγηρα τολμήσασα νὰ ἀνοίξῃ τὸ ἰδιαιτέρον μέρος ὅπου ἐφυλάττοντο, ἀπελυθῆναι. Ἐὰν τις ἀναβῇ εἰς τὸ ἀσκητήριον εἴτῃ εἰς τοὺς γέροντας ὅτι δὲν εἶδε τὸ ἀπολίθωμα τῆς καλόγηρας, θὰ ἀκούσῃ ἀμέσως τὸ ὅτι δὲν πῆγε ἐκεῖ ποῦ ἔπρεπε διὰ νὰ τὰ ἴδῃ ὅλα ζωντανά.

Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶνε ὅτι ἀμέσως ἀπολιθοῦται ἀπὸ τὸν φόβον κανεὶς ἅμα προβάλλῃ τὴν κεφαλὴν του ἀπὸ τὸ πεσμένον ἐκεῖνο μέρος· πολλὴ δὲ περισσώτερον ἐὰν θελήσῃ νὰ προχωρήσῃ ὥστε ἐξάπαντος θὰ εὐρεθῇ κάτω καὶ κατὰ τὴν πτωσὶν βεβαίως θὰ ἴδῃ Ἀράπιδες καὶ θαυασρὸς ὅσους θέλει.

Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς μονῆς, ἥτις ἀκριβῶς πότε ἐγένετο ἄγνωστον, τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐπνίγετο ἀπὸ βάλτους καὶ ἄλλα δέδρα, μετὰ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο μέγιστα χαράματα.

Περὶ τὰ 1798 κάτοικος τις τοῦ χωρίου Κερδίκιου Ὁθωμανὸς Νιόστης ὀνόματι ἐνφ' ἐβόσκε

τῆς καὶ νεωτερισμὸς ἐφάμιλλος τῶν μεγαλειτέρων καταστημάτων τῆς πρωτεύουσας, τιμὰ ἀκαταγώνιστος. Ὁδὸς Νικίου 2 καὶ Κολοκατρῶν 56.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΗΠΕΙΡΟΣΣΑΛΙΑΣ» ΕΝ ΛΑΡΙΣΣῃ

(ἐνταῖ πλαιοῦς Δικαστηρίων)

ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἠνέφξεν ξενόδοχον τοῦ ὕπνου ἐν Λαρίσῃ ὁ ἐκ Ζιγορίου παλαιὸς Δητῆτριος Στυλιανός. Οἱ διερχόμενοι τριῶται δύνανται νὰ εὐρωσιν πᾶσαν περιποίησιν παρὰ τοῦ προθύμου τούτου διευθυντοῦ.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ Η «ΠΡΕΒΕΖΑ»

Ἀνδρέου Λαχανᾶ

Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀπέναντι Δημοτικοῦ Θεάτρου καὶ θαιρίτης ἀπίστευτος προθυμία ζηλευτῇ. Τιμὰ ἀκαταγώνιστος εἶνε τὰ μόνυ συστατικά διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο κουρεῖο.

τὰ πρόβατά του εἰς τὸ σημερινόν μετόχιον τοῦ μοναστηρίου, εἶδε κανδήλαν νὰ καίῃ εἰς τὴν αἶρα ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν ὅπου εὐρίσκεται ἡ σημερινὴ ἐκκλησίᾳ τῆς μονῆς. Ἦτο ἡ ἐκτὸς Δικεμβρίου· περιφθορὸς ὁ Νιόστης ἀπεμάκρυνε τὰ πρόβατά του καὶ ἀνεμνήσθη ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο (βακούφι) ἱερὸς τόπος. Ἐρωτήσας δὲ καὶ ἄλλους συγχωριανούς του ἐβεβαίωθη ὅτι ἐκεῖ ἦτο τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Ὡς ἐξ ἐμπνεύσεως, διηγεῖται εἰς ὅλους τοὺς περιήκους τὸ ὄραμά του καὶ παρακινεῖ τοὺς χριστιανούς τούτων ἡτὸς τοὺς κατοίκους Μουνουστηρίου (χριστιανικοῦ χωρίου ἐξ 90 οἰκονομῶν νῦν ἐρεπιῶν, καταστραφέντος ὑπὸ Ἀλῆ-Πασᾶ) Μισχοῦλῳρης ἐξ 120 χρ. οἰκ., Χουμελίτης ἐκ 300 (1), παρακινεῖ λέγομεν νὰ ἀνεγείρωσι καὶ πάλιν τὸ Μοναστήριον. Τῇ πρωτοβουλίᾳ αὐτοῦ ἀνοίγεται κατάλογος συνδρομῶν, καὶ ἀρχίζουν τὴν ἀνέγερσιν τῆς ἐκκλησίας. Ὡς τοιαῦτα θέσιν προὔτιμῃσαν τὸ μέρος ὅπου ἐφάνη κανδήλα.

Ὅταν ἤρχισαν τὰς ἐργασίας εὗρον καὶ τὴν θεμέλιαν τῆς παλαιᾶς ἐκκλησίας καὶ πλάκας τινὰς τοῦ παλαιοῦ λιθοστρώτου, σκορπισμένας. Τὰς πλάκας αὐτὰς συνέλεξαν καὶ ἔχουσι τοποθετήσῃ ἐμπροσθεν τῆς μεγάλης Πύλης τῆς σημερινῆς ἐκκλησίας καὶ προσπίπτουσιν εἰς παντὸς τὸν ὀφθαλμόν. Εἶνε μαρμαρίναι καὶ φέρουσι διαφόρους ἀναγλυφὰς, ὅπως φαίνονται εἰς τὸ σχῆμα. Αἱ ἀναγλυφαὶ εἶνε βαθεῖαι καὶ πλατεῖαι 3-4 ἐκ. τὸ κενὸν δὲ τοῦτο ἐπληροῦτο μικρῶν λιθορίων, διαφόρων χρωμάτων ἐν εἴδει τῶν Μωσαϊκῶν. Τοῦτο δὲ φαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6 πλάκας, ἥτις φέρει τὰ λιθαράκια.

Ὅπως βλέπει πᾶς τις τὴν σήμερον αἱ πλάκες αὗται ὅπως εἶνε διατεταγμέναι, οὐδὲν εἰκονίζουσι, διότι εἶνε ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ λιθοστρώτου ἐκάστη.

Ἦρχισαν λοιπὸν τὴν ἀνοικοδόμησιν, ἀλλὰ αἱ συλλεγείσαι συνδρομαὶ δὲν ἤρκεισαν οὔτε ἐξ ἐξωτερικοῦ τοίχου νὰ τελειώσωσι· ὡς ἐκ τούτου ἔπαισαν αἱ ἐργασίαι, τὸ δὲ σημεῖον εἰς τὸ ἐπὶ τὸν ἐσπλάγησαν φαίνεται μέχρι τῆς σήμερον, διότι ἀπὸ τοῦ σημείου ἐκείνου καὶ ἄνω διασπέρει καὶ ἡ τέχνη καὶ οἱ λίθοι, φαίνεται δὲ καθαρὰ καθαρὰ γραμμὴ τις περὶ τὸ ἐν μέτρον κάτωθεν τῆς στέγης.

Ἀρχίζουν νέαν συλλογὴν ἐράνων. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην δὲν περιωρίσθησαν εἰς τὰ χωρία μόνον. Καλέσαντες δηλονότι, ἱερομόναχον τινα ἐκ Λυκαουρίου (χωρίου καταστραφέντος κατὰ τὰ 1878) Ἰωσήφ ὀνόματι, ἐζήτησαν τὴν συλλογὴν τῶν συνδρομῶν εἰς διάφορα χριστιανικά μέρη.

Μετὰ δύο ἔτη ἤρχισαν καὶ πάλιν αἱ ἐργασίαι καὶ ἐτελείωσαν οἱ θόλοι καὶ ἡ στέγη. Βεβαιωμένη ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησις, τέμλουν, στασίδια καὶ λοιπά.

(ἀκολουθεῖ)

(1) Τῶν χωρίων τούτων τὴν σήμερον ὁ πληθυσμὸς εἶνε πολὺ ὀλιγώτερος ὡς ἐκ τῶν καταστροφῶν τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ.